

Ради Радев

Глад

Прасетата ядяха. Хранеха се по техния своеобразен начин, съпрово-ден с щастливо грухтене, когато откъсваха с клокочещите си зурли пар-че от меката разложена плът. Въпреки че черният път бе обграден и от двете страни със свинарници, явно между тях имаше пролуки, от които извираха все повече и повече прасета. Подушили миризмата на полураз-падналия се труп, те се нахвърляха като че ли не яли от месеци.

Имаше всякакви прасета – чернобели „хемпшири“, нерези и женски прасета, болни от нещо, което беше направило кожата им на розов ки-лим, боядисан тук-там от тъмни петна с нездрав цвят; малки грухчовци, които разкаляният черен път бе боядисал до самите им очи; имаше пра-сета с различен размер, измърсени най-вече по ушите и търбусите. Ня-кои от тях бяха толкова мръсни, че изглеждаха естествено черни, други бяха чистички, розови и закръглени отвсякъде, сякаш приготвени за илюстрация към известна приказка.

Едно се отдели от останалите и вдигна едновременно опашката и ушите си, все едно че се заслушва в нещо. Всъщност облекчаваше голя-мата си нужда. Щом свърши, се обърна кръгом и се загледа в изпражне-нията си. Бяха няколко, с различна големина. Прасето ги погълна бавно и доволно, със сумтене.

През това време останалите бяха започнали да преглъщат по-бавно. Не се избутваха стръвно едно друго, както в началото. Които се бяха на-ситили, се отдръпваха, а по-малките, които преди не успяваха да се до-берат до вкусния труп, най-сетне достигнаха до него. Вече не се чуваше нито предишното силно грухтене, нито пронизителното квичене, съпро-вождащо пиршеството в неговото начало. Прасетата започнаха полекич-ка да се разпръскват къде на групи, къде едно по едно. Накрая останаха най-големите чревоугодници, като от време на време повдигаха глави и разперваха уши.

Все пак дори и те си тръгнаха, оставяйки жалките остатъци от тру-па. На пръв поглед това дори не бе и труп, а нещо като парцал. Черепът и ребрата се белееха на някои места, покрити с островчета изгнила плът. Всичко това приличаше на домашно куче, смазано от каруца преди го-дини, а след това вързано и влачено от нея. Но ако някой се приближе-ше и огледаше внимателно трупа, щеше да забележи нещо друго. Струк-турата на костите на тялото и най-вече на черепа, изобщо не приличаше на кучешка. Те имаха определена форма, характерна за дадени животни.

Това не беше труп на куче.

Това бе труп на прасе.

КРАЙ

© 2001 Ради Радев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/691>]